

ارزیابی و تحلیل میزان سازگاری توزیع کاربری های شهری از منظر اصول آمایش شهری

(مطالعه موردی: منطقه ۹ شهر تهران)

۱-سمیه عباسپور ۲-فاطمه ادیبی نژاد شکراله توحید لو

۱-دانشجو کارشناس ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه آزاد اسلام شهر، ایران

۲-عضو هیئت علمی گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه آزاد اسلامی اسلام شهر، تهران، ایران

۳-کارشناس ساماندهی صنایع و مشاغل شهرداری منطقه ۹ تهران

چکیده:

آمایش سرزمین از موضوعات و رویکردهای مهم در برنامه ریزی فضایی به شمار می رود و یکی از ملاکها و پارامترهایی مهمی است که برنامه ریزان شهری و منطقه ای در بررسی عدالت فضایی شهری و منطقه ای و بهینه سازی منابع و فضا و ارتباط آن با انسان، از آن در جهت سنجش یک ناحیه استفاده می کنند. کاربری های شهری، یکی از مهمترین عناصر یک شهر محسوب می شود و میزان انطباق و سازگاری توزیع و استقرار این کاربری ها و جانمایی آن با اصول آمایش شهری، می تواند در ارزیابی یک منطقه از منظر عدالت فضایی و عدالت شهری، بسیار موثر باشد. منطقه ۹ شهر تهران از مناطق مهم و حساس این شهر محسوب شده و به جهت داشتن کاربری های مختلف اعم از کاربری های قدیمی و تازه ساخت و زیرساختهای مهم، از نظر آمایشی حائز اهمیت می باشد. در این پژوهش به بررسی میزان سازگاری توزیع کاربری های شهری منطقه با اصول آمایش شهر پرداخته شده است. برای این منظور از طریق روش های کتابخانه ای و میدانی استفاده از فرایند مصاحبه و پرسشنامه از کارشناسان مرتبط، معیارها و شاخص ها شناسایی و ارزیابی شده و در نهایت از طریق شاخص ها و آزمون های آماری مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفتند. نتایج نشان می دهد که در مجموع میزان سازگاری توزیع کاربری ها با اصول آمایشی در سطح نسبتا قابل قبول قرار دارد. همچنین این میزان سازگاری در بین کاربری های امدادی و درمانی و ایمنی بیشتر است. همچنین میزان سازگاری در پارامترهای ظرفیت تحمل و استحکام و معماری بیشتر بوده و در پارامتر موقعیت، میزان سازگاری کمتر است.

واژگان کلیدی: آمایش سرزمین، آمایش شهری، توزیع کاربری ها، منطقه ۹ شهر تهران